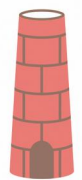
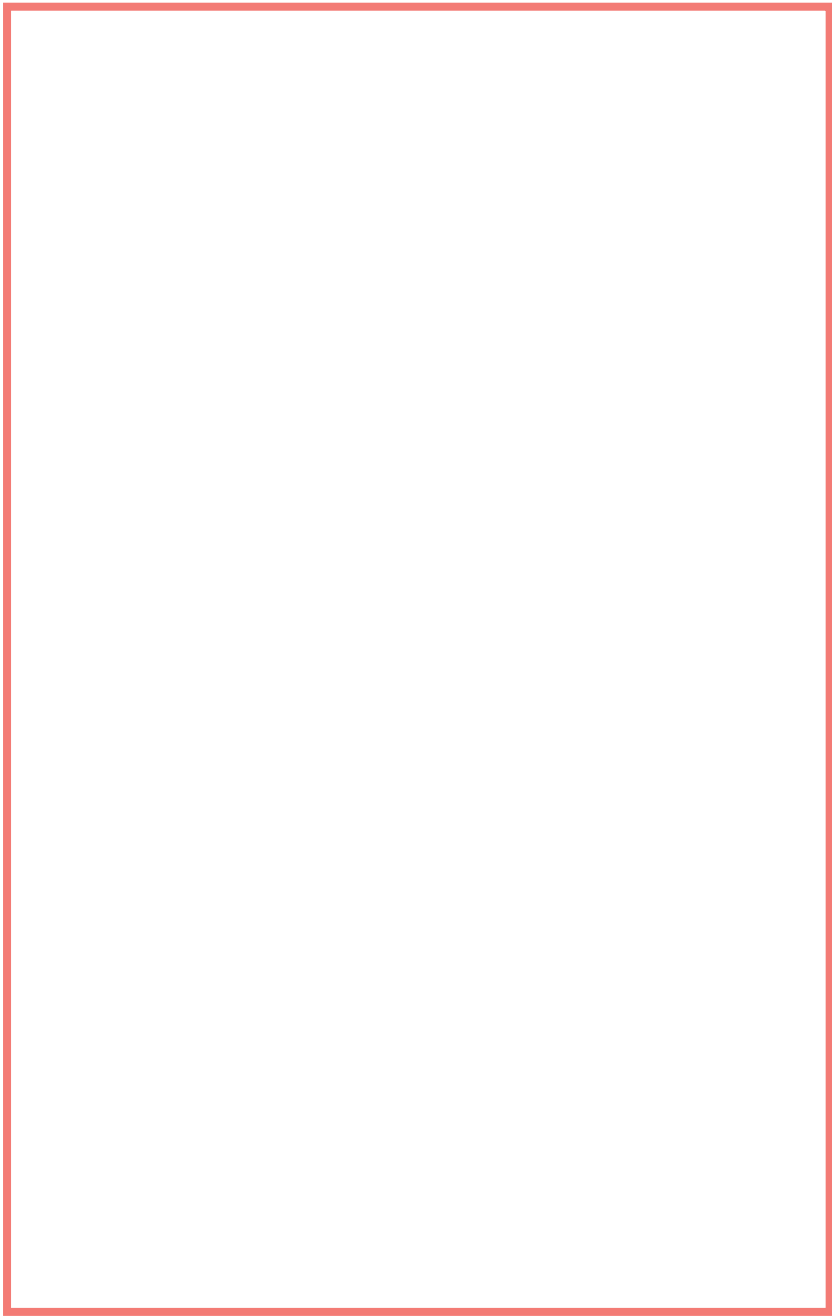
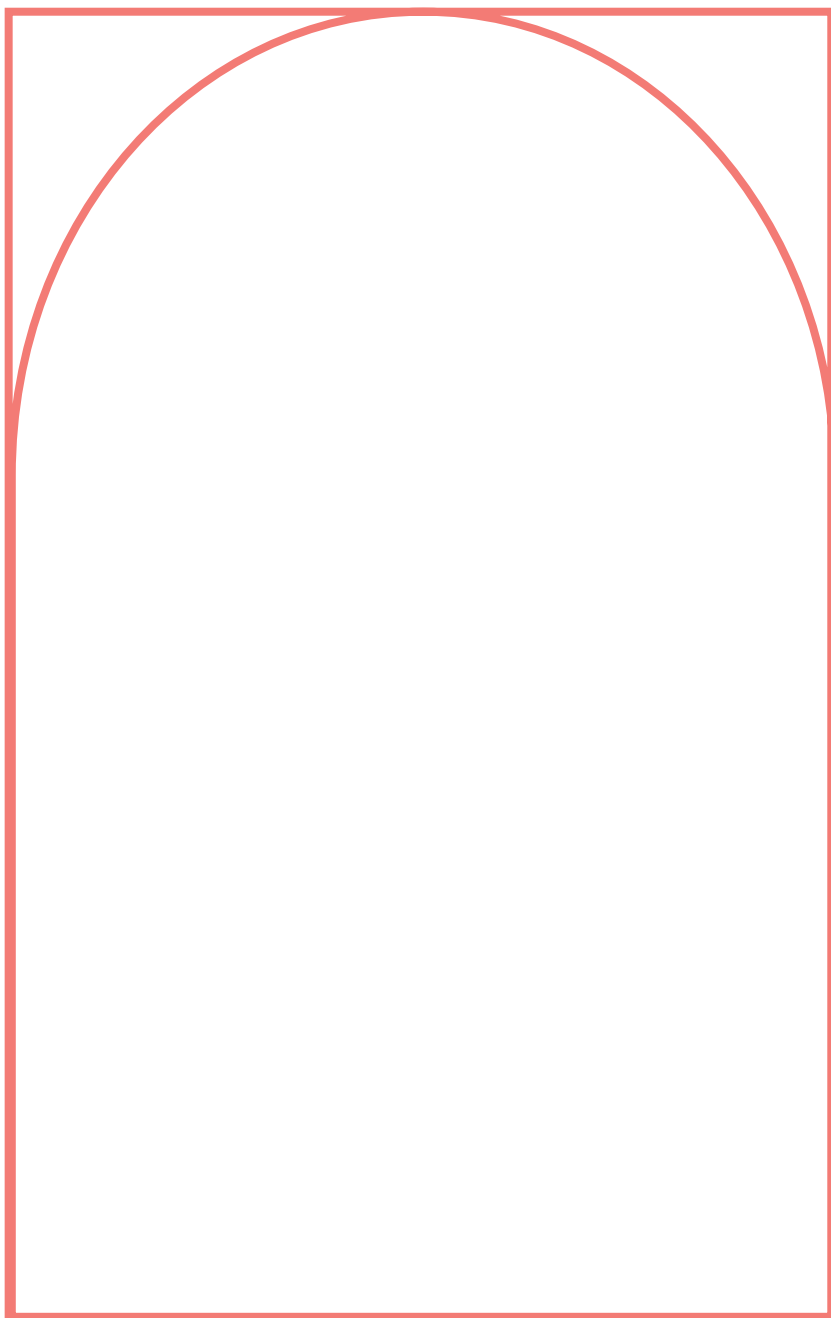

STRÁŽCA ZADNÝCH DVIER

Dana
Podracká

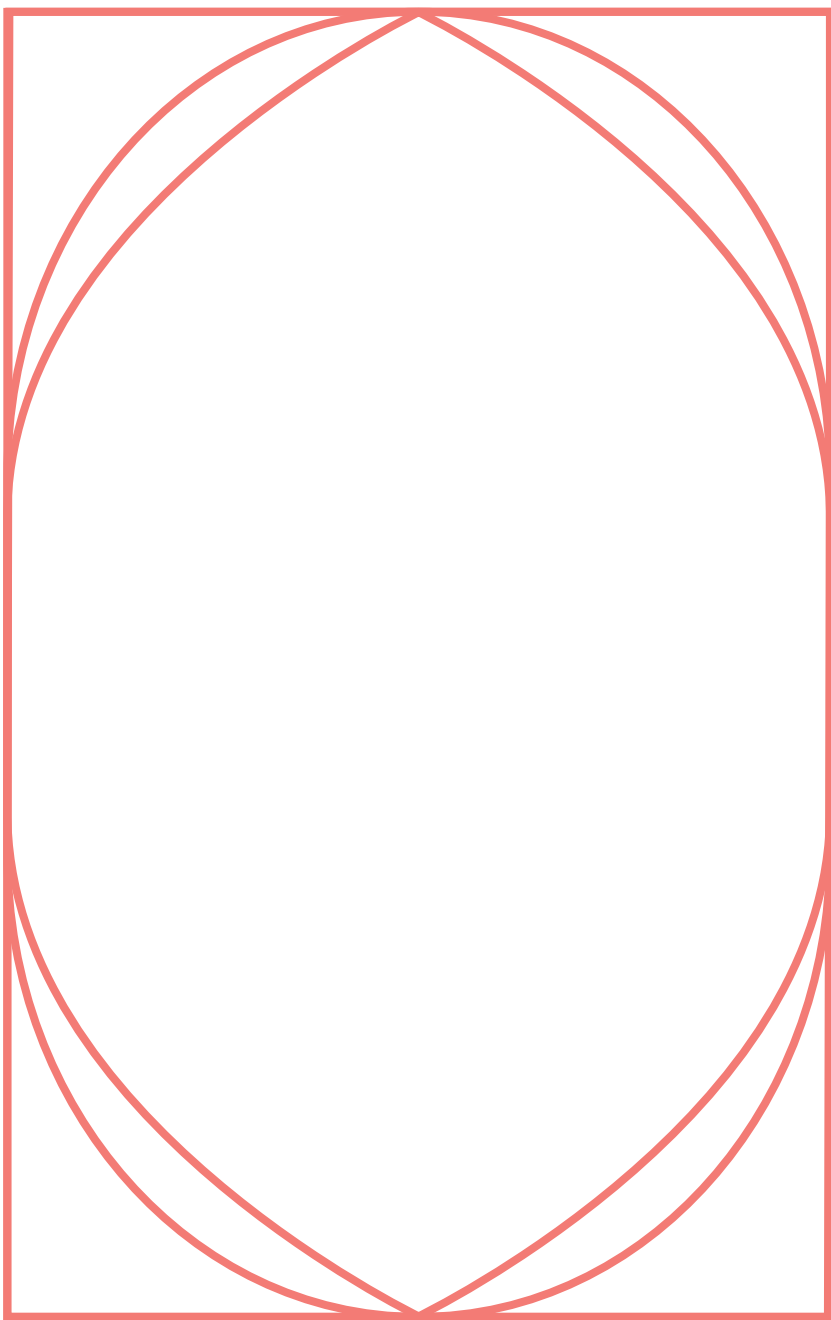

STRÁŽCA ZADNÝCH DVIER

Dana
Podracká

PERFEKT

Obsah

1. Posol so svietiacim korálikom v ústach 7	4. Pustovník, ktorému z čela vylieta jastrab 39	8. Pútnik s oslnivou tvárou 83
2. Vrkoč z popola 19	5. Pán baní s podzemnou vodnou bradou 51	9. Skláreň zjavujúca sa po kúskoch 95
3. Chlapec s jazerom pod hlavou 29	6. Strážca zadných dvier 61	X. Krajčírka panna nad mestom 107
	7. Blankytný strom blankytného človeka 73	

1.

Posol
so svietiacim
korálikom
v ústach

Ružica bleskov privolala hromy a rozpútala búrku. Vietor unášal listie, ktoré sa vznášalo medzi stromami a kríkmi. Svetlo ďalších bleskov ho pozlacovalo a prenášalo na celkom iné miesto, ukryté v rubínovom vánku. Vietor vyvrátil dáždňik, a ten sa vo výškach podobal na kupolu. Paravány dažďa ma obstúpili stenami, ktorými sa dalo prechádzať z jednej dimenzie do druhej. ♦♦♦ Do nitky mokrá ocitla som sa na stanici. Chvela som sa zimou. Pomyslela som na všetkých, čo nie sú pod ochranou, a spomenula som si na rodičov, ktorí už opustili tento svet. Na stanici nikto nebol. Len drezina na bočnej koľaji akoby niekoho priviezla alebo na niekoho čakala. ♦♦♦ Odrazu som na návrší uvidela malú ruku. Držala konár, na ktorom viseli šaty. Konár sa ku mne približoval. Po chvíli sa nad horizontom vynorila svetlovlasá hlava. Len čo ma chlapec uvidel, zastavil sa. Zamávala som mu na pozdrav. Odmával mi konárom ako bielou vlajkou. Nepohol sa však z miesta. Po chvíli som mu zamávala znova. A on odmäval. Keď sa to zopakovalo po tretí raz, pokynul konárom, akoby ma volal. ♦♦♦ Oproti koľajisku sa za-belel chodník. Popreskakovala som koľajnice a vystupovala som briežkom za chlapcom. ♦♦♦ „To sú šaty pre mňa?“ spýtala som sa celá uzímená. ♦♦♦ „Uhm.“ ♦♦♦ „Odkiaľ sa tu berieš?“ ♦♦♦ „Prišiel som za tebou,“ povedal chlapec, keď som sa k nemu priblížila. ♦♦♦ „Za mnou?“ ♦♦♦ „Pochádzaš z tohto kraja. Poznajú ťa tu kamene, potoky aj stromy.

S tebou tu budem v bezpečí.“ ♦♦♦♦ „Prišiel si sem a nevyznáš sa tu?“ ♦♦♦♦ „Áno. Mám len mapu.“ ♦♦♦♦ „Akú mapu?“ ♦♦♦♦ „Mapu poslania,“ povedal chlapec a vtedy sa mu v ústach zaligotal korálik. ♦♦♦♦ Bola som uzímená, tak som šaty prijala. Za lieskou, do ktorej nikdy neudrie hrom, som sa prezliekla. Vrátila som sa s mokrými nohavicami a pulóvrom. Crčala z nich voda. Chlapec vložil konár do liesky, a ten do nej vrástol, akoby ho nikdy nikto neodlomil. Mokré šaty sa premenili na dva biele kamene. ♦♦♦♦ „Kto si?“ spýtala som sa. ♦♦♦♦ „Posol,“ povedal chlapec a korálik mu znova zasvietil v ústach. ♦♦♦♦ „Máš tu nejaké poslanie?“ ♦♦♦♦ „Mám.“ ♦♦♦♦ Najradšej by som sa bola opýtala, aké je to poslanie, ale neurobila som to, lebo o poslaní sa nesmie hovoriť, inak by sa nenaplnilo. Až vtedy som si všimla, že kedykoľvek chlapec prehovoril, v ústach mu žiaril korálik. ♦♦♦♦ „Ako sa voláš?“ spýtala som sa. ♦♦♦♦ „Vendelín.“ ♦♦♦♦ „Ten korálik v ústach ti niekto dal?“ ♦♦♦♦ „Mám ho od narodenia.“ ♦♦♦♦ „Nikdy ho neprehltneš?“ ♦♦♦♦ „Nie. Ale keď sa poslanie začne naplňovať, môžem si ho vybrať z úst.“ ♦♦♦♦ „Si posol so svietiacim korálikom v ústach.“ ♦♦♦♦ „Som.“ ♦♦♦♦ „A ja som tvoja sprievodkyňa?“ ♦♦♦♦ „Ak pôjdeš so mnou.“ ♦♦♦♦ „Pôjdem,“ povedala som a objali sme sa. ♦♦♦♦ Vendelín sa usmial a vybral z vrečka mapu poslania. Rozprestrel ju na dva biele kamene. Ukázal prstom na jedno miesto a povedal: „Tu niekde je vchod do štôlne. Vieš, kde to je?“ ♦♦♦♦ „Viem,“ povedala som a vykročili

sme. ♦♦♦ Čím dlhšie sme kráčali, tým viac bola zelená tráva zelenomodrá a nakoniec sa zdalo, že je iba modrá. Asi po polhodine sme boli na mieste. Vchod do štôlne sa podobal na vchod do jaskyne. O tom, že to je stará štôlna, svedčili hrdzavé koľajnice, ktoré kedysi slúžili na vyvážanie rudy. Ovíal nás chlad a puch vody v kameňoch. ♦♦♦ Stačilo otvoriť mrežu, ktorá nebola zamknutá, a vošli sme dnu. Už po niekoľkých krokoch sme uvideli dve horiace karbidové lampy. Používali ich baníci pred mnohými rokmi. Neboli na zemi, ale kdesi na úrovni kolien, akoby ich niekto držal. ♦♦♦ „Je tam niekto?“ spýtala som sa a otázka sa rozliehala štôľňou s ozvenou: Niekto? Niekto? ♦♦♦ „Ste vyslanci strážcu zadných dvier?“ spýtal sa Vendelín a jeho korálik v ústach presvetlil tmú, ale nikoho sme nevideli. Počuli sme len ozvenu: Dvier? Dvier? ♦♦♦ Priblížili sme sa ku karbidovým svetlám. Viseli v hustej tme, ale nijaké postavy sme nevideli. Keď som sa však za jedným načiahla, zdalo sa, že mi ho podala čiasa ruka. A Vendelínovi tiež. ♦♦♦ „Ďakujeme,“ zavolať Vendelín, a hoci korálik v jeho ústach znova presvetlil tmú, nikto tam nebol. Len ozvena zasa dva razy zopakovala: Ďakujeme. Ďakujeme. ♦♦♦ S horiacimi karbidkami sme kráčali štôľňou. Keď sme prechádzali najtemnejšou časťou, zo stien sa vysunuli zlaté nugety. Blyšťali sa ako rudné hviezdy. Vendelín sa zastavil, podal mi svoje svetlo a poprosil ma: „Podrž obe karbidky nad hlavou.“ ♦♦♦ Svetlo ožiarilo jeden z nugetov. Vendelín chytil lúč karbidového